

Özkan
YAMAN

ayaman@dogruhaber.com.tr

Geçmişin bugüne acı öğüdü: “Feraset”

“Ey iman edenler, Allah’tan korkup-sakinirsiniz, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir.” (Enfal 29)

“Mümin’in ferasetinden korkun, zira o Allah’ın nuru ile bakar.” (Tirmizî, Tefsir Suretu’l-Hicr 6)

En büyük merakı yarınların kendisi hakkında neler sakladığını bilmek olan insanın ikbali, istikbaline nazır öngörüsünün niteliğine bağlı. O yüzden bugün yaşanan her sosyal problemin en mühim sebeplerinden biri de tabi ki dünkülerin öngörüsüzlüğü, feraset yokluğu ve basiretsizliği olduğunda şüphe yoktur.

Bırakın yalnız insanı, canlıların hiç birinde yaşam, günü kurtarmaya ayarlı değilse ve sonrası için hazır olmak, plan yapıp tedbir almak diriliğin en bariz alameti ise, devlet/halk/millet olarak geleceği hesap etmeyen yetkililer toplum hayatının idamesinde birinci derecede vebal altındadırlar.

İki yüz yıldır çatır çatır yıkılırken, ufak tefek başarılarla avunan/avutulan zatların günü değil anı hatta sırf kendi şahsi makamlarının garanti edildiği süreyi dikkate almış gibi davranmadıklarını kim söyleyebilir?

Şu petrol şehirlerini nasıl da İngilizlerin insafına bırakmışlar?

Şu Suriye’den nasıl da dağ bucak mayın ekerek kaçmışlar.

Yemen’i uzağa, Irak’ı tuzağa, Afrika’yı kızığa koyarken nasıl da paçayı kurtarmışlar?

Burnumuzun dibindeki adaları nasıl da öyle vicdanları sızlamadan, şu denize döktük dedikleri Yunan’a altın tepside sunmuşlar?

İrkçilikla milletin ana unsurlarını yok sayıp öz kardeşlerini nasıl da küstürmüşler, ötekileştirmişler?

Kendi medeniyetine küfredip, nikah,

Kendi medeniyetine küfredip, nikah, boşanma gibi en kritik mevzularda bile peşlerinden gelecek nesillerin huzurunu hiç düşünmeden, öyle rahatça nasıl da gâvurun kanunlarını olduğu gibi almışlar?

Uğruna milyonlarca şehid verilen Dîn-i Mübîn-i İslâm’ı nasıl da başta eğitim olmak üzere her alandan dışlamışlar?

Sanki hiçbir meseleye Allah’ın nuruyla bakmamışlar.

Ancak Mevlâ’nın, lütf-u keremi memleket gayretini bırakmamış, ezan demiş, cami, Kur’an demiş, başörtüsü, ahlak, irfan, terbiye demiş. Üstad demiş, hoca, şeyh, seyda demiş ve sabırla bugünlere gelmiş.

Şimdi dalkavukların, palyaçoların, sirk maymunlarının baskısı altında, günlerini kurtaran kahraman(!) şövalyeleri alkışlayıp adeta zindana tıktıkları bugünün Türkiye’sini kurtarmaya çalışmak ne kadar tuhaf bir paradokstur?

Fransız’ı, Alman’ı, Rus’u, Yanki’si, Yorgo’su sürekli söyleyecekler: “Sizin gerçek resminiz hangisi? Mesela şu adaları bize bırakan laik cumhuriyeti ve onun öve öve bitiremediğiniz malum isimlerle çektirdiğiniz resim mi? Yoksa bu adalar etrafında o isimlere de zimnen reddiye yaparak büyüttüğünüz öfkenizin resmi mi?”

Tabi sadece bu hususta değil, şunu da ifade edecekler; “eski geniş hinterlandınızda yeniden güçlü bir eda ile var olmak istiyorsunuz, oyun kuruculuğa yelteniyorsunuz ama bir Arap sizi övdüğünde adeta ona Türk diye sarılıyorsunuz, sahi ulusçuluk gibi başkasını aşağılayan bir kanatla çevrenizde uçmanın zorlaşacağını bilmiyor musunuz?”

Öyle ya, ümmeti sahiplenme politikası ile yola çıkmışken maksadın artık iyiden iyiye bir millete endekslenmeye başladığı zehabına kapılan halklar, yaşadıkları hayal kırıklığını ne zamana kadar gizlerler ki?

Güçlü memleket gibi nimet yoktur. Bu nimet de şükür ister, geleceği ince ince nakış nakış dokumak gibi..

Ne buyuruyor ferasetlilerin en ferasetlisi Efendimiz(sav):

“(Akıllı ve olgun) Mü’min aynı delikten iki defa sokulmaz, ısırılmaz.”

(Buhârî, Edeb, 83; Müslim, Zühd, 63)